

VIVACE

Revue o klasické hudbě v nahrávkách
vydavatelství Supraphon

ZIMA 2022

Foto © Vojtěch Havlík

Vážení přátelé,

se začátkem nového roku vám chci za celý Supraphon popřát, abyste ho prožili ve zdraví, ve společnosti dobrých lidí a krásné hudby. Přelom roku je příležitostí k ohlédnutí za uplynulými měsíci a zaostření na nahrávky, které přinesl supraphonský ediční plán.

Pár z nich se vejde pod označení *kompilace*. Někteří posluchači by možná řekli „sběrák“ a zatvářili se trochu disgustovaně. Ale není kompilace jako kompilace. Ta, kterou se podařilo sestavit na 3 CD nadepsaných „**Many Loves of Antonín Dvořák**“ Patricku Lambertovi, dlouholetému redaktorovi britské rozhlasové stanice BBC Radio 3 a velkému znalcí a milovníkovi české hudby, rozhodně nepatří k bezduchým titulům, které donekonečna recyklují stejné osvědčené kousky. Dramaturg sestavil titul s velkou fantazií a znalostí supraphonského archivu a využil dlouho neslyšené historické snímky, na kterých jeho generace hudebníků a muzikologů vyrostla. Svým způsobem odvážný počin ocenil další britský znalec Rob Cowan a v únorovém čísle časopisu Gramophone titul vyzdvihl jako **Editor's Choice / Reissue of the Month**. Jestli se chcete potěšit a pobavit, najdete si na YouTube neodolatelně nadšenou video-recenzi titulu od Davida Hurwitze (Classics Today).

Další dvořákovská kompilace udělá radost především milovníkům vinylů. Ve spolupráci s GZ Media jsme pro ně připravili 3 LP s vrcholnými **Dvořákovými** opusy (Symfonie č. 8 a 9, Legendy, výběr Slovanských tanců) v referenčních nahrávkách **Sira Charlese Mackerrase** s Českou filharmonií a FOK. Kvalitou nahrávek, technickým zpracováním i balením je to něco jako Rolls-Royce mezi kompilacemi.

A do třetice: repertoárově se jako kompilace může tvářit debut světového hráče na anglický roh, **Dominika Wollenwebera**, s všeříkajícím názvem **The Art of English Horn**. Sólista Berlínských filharmoniků sestavil album ze skladeb Bacha, Dvořáka, Sibelia, Françaixe, Schuberta a Wagnera. Pověštinou jej doprovází Collegium Berlínských filharmoniků a v jednom případě samotná filharmonie

se Simonem Rattlem. Pokud má někdo pochybnosti o takové sešlosti skladatelů na jednom albu, doporučuji jeho poslech, který, jak věřím, všechny pochybnosti rozptýlí.

Naopak další čtyři podzimní tituly se soustředí vždy výhradně na jednoho skladatele a všechny přinášejí ve větší či menší míře i světové premiéry. **Ivo Kahánek** se zhostil úkolu olbřímiho, když na 4 CD natočil nejkompletnější komplet **Dvořákova klavírního díla**. Časopis Diapason jej po zásluze ocenil pěti ladičkami, stejně jako premiérovou nahrávku duchovních děl barokního skladatele **Šimona Brixiho** se souborem **Hipocondria Ensemble**. Další barokní soubor **Czech Ensemble Baroque** po sérii úspěšných nahrávek děl F. X. Richtera zaměřil svůj pohled na „českého Vídeňáka“ **Františka Ignáce Antonína Tůmu**. Obě zmíněná alba představují repertoár, který si rozhodně zasloužil „oprášit“ a po několika staletích znovu rozeznít. Dirigent **Tomáš Netopil** společně se SOČR stojí za novou nahrávkou pozdních symfonických děl **Bohuslava Martíňů**. Tohoto Martinů slyšíme na koncertech příliš málo vzhledem k její výjimečné kráse a hloubce. Ocenili ji recenzenti v Sunday Times (Classical Album of the Week) a výše zmíněný David Hurwitz (další video recenze na YouTube).

Když zmiňuji ocenění, nesmím zapomenout na album **Phidy-lé** sopranistky **Kateřiny Kněžkové**, jež bylo v kategorii „vocal“ nominováno na **BBC Music Magazine Award**. Pomyslíme-li na obrovskou konkurenci v sopránovém oboru, je to úspěch výjimečný. Všichni posluchači teď do 28. února mohou spolurozhodnout, zda se Kateřině nominace promění v cenu.

Milí hudbymilovní přátelé, tentokrát jsem zůstal u výčtu jednotlivých nahrávek a věřte, že by se o každé dalo psát dlouze. Přejí vám, abyste si mezi nimi objevili tu svou, se kterou vám bude dobře. Další koláčky už jsou v troubě, ale o těch zase za pár měsíců.

Matouš Vlčinský

IVO KAHÁNEK: MÁM RÁD DVOŘÁKOVU UPŘÍMNOST!

Vzácný vhled do bohatého vnitřního světa skladatelské duše Antonína Dvořáka nabízí album jeho klavírního díla, které loni koncem září vydal v kompletu 4CD pianista Ivo Kahánek. Nahrávka vyšla v roce 180. výročí narození Antonína Dvořáka. Posлуhač na albu najde větší cykly, příležitostné skladby, ale i několik kuriozit, které byly natočeny vůbec poprvé. „Byla to mimořádná výzva,“ říká Ivo Kahánek, který se jí chopil z iniciativy Supraphonu a Akademie klasické hudby poté, co jeho nahrávka Dvořákova Klavírního koncertu s Bamberckými symfoniky a s Jakubem Hrůšou slavila úspěch v roce 2019 – mimo jiné na BBC Music Magazine Awards.

Ivo, jak jste se na několikaměsíční nahrávání připravoval a co bylo nejtěžší a co naopak vás těšilo?

Příprava probíhala v podstatě od podzimu roku 2020, protože jsem hrál dvořákovský recitál na mezinárodním festivalu Dvořákova Praha a také jsem byl garantem Dvořákova klavírního maratonu tamtéž. Nicméně většinu repertoáru jsem nacvičil až během jara 2021 přímo pro účely nahrávání. Nejtěžší byl časový přes, protože vzhledem k termínovým možnostem sálu a týmu a zároveň pevnému datu křtu (na Dvořákovy 180. narozeniny na Dvořákově Praze ve Dvořákově síni 8. září 2021), bylo nutné pět hodin hudby nahrát během pouhých tří měsíců. Nejhezčí naopak bylo objevování některých takřka neznámých hudebních drahokamů v nepřeborné šíři Dvořákova klavírního díla či možnost nového pohledu na ty známější kusy.

Co vy osobně máte na Dvořákově hudbě nejraději?

Mám moc rád Dvořákovu upřímnost a také jeho bezprostřední slovanskou vřelost. Tam, kde například Bedřich Smetana záměrně staví základy české národní hudby, může Dvořák (i díky Smetanovi) znít česky zcela nenuceně. Při tom všem působí jeho hudba často tak spontánně, jako by mu ji někdo shora diktoval...

Na obalu kompletu s vaší nahrávkou je fotografie autentického Dvořákova kalamáře a historické psací náčíní, se kterým zapisoval noty. Oslovují vás tyto památné relikvie?

Oslovují mne velmi. Věřím totiž, že tyto předměty – a zejména to

platí o hudebních nástrojích – mají unikátní dar uchovávat v nějaké podobě duchovní otisk jejich majitele. V Čechách tak máme štěstí, že můžeme tyto předměty z Dvořákovy pozůstalosti naživo vidět, nebo si dokonce sáhnout na Dvořákův klavír.

Je nějaká záležitost, kterou byste v souvislosti s albem chtěl zmínit?

Hlavně bych rád poděkoval partnerům nahrávky – zejména Akademii klasické hudby, Nadaci Karel Komárek Family Foundation a Ministerstvu kultury ČR – za jejich podporu, bez níž by komplet nemohl vzniknout. Pak také celému nahrávacímu týmu, vydavatelství Supraphon a řediteli Dvořákovy Prahy Janu Simonovi, díky nimž se podařilo dotáhnout tento náročný úkol s úsměvem na tváři. No a v neposlední řadě mé přítelkyni Jarmile, která mi coby pianistka dělala „druhé uši“ a vydržela doma několikaměsíční maraton cvičení ve dne v noci.

Prozradíte výhled vašich koncertů?

Pandemie dosti zamíchala termínovou listinou většiny umělců i na rok 2022 a dost koncertů mám stále odloženo na další sezóny, nicméně i tak doufám, že se uskuteční má plánovaná vystoupení na festivalech v Norsku, Rakousku a Itálii a recitál v Konzerthausu v Berlíně.

Nahrávka vyšla za podpory Karel Komárek Family Foundation, Akademie klasické hudby, Ministerstva kultury ČR a Hudební fakulty Akademie múzických umění.

TOMÁŠ NETOPILO: FASCINUJE MNE KOMPOZIČNÍ ŠKÁLA, KTEROU MARTINŮ VE SKLADBÁCH POZDNÍHO OBDOBÍ VYUŽÍVAL

Skladby Bohuslava Martinů, které vznikaly ke konci jeho života v letech 1953 až 1958 – *Předehra*, *Fresky Píera della Francesca*, *Skála*, *Paraboly*, *Rytiny* – jsou hluboká, výjimečná a skutečně vrcholná díla. Jejich krása však stále ještě není dostatečně doceněna. Nová nahrávka pořízená Symfonickým orchestrem Českého rozhlasu s renomovaným dirigentem Tomášem Netopilem dává naději, že se to změní. Ředitel Symfonickým orchestrem Českého rozhlasu Jakub Čížek k tomu poznamenal: „Nahrávka vrcholných děl Bohuslava Martinů s Tomášem Netopilem je naším dalším společným příspěvkem do diskografie mapující tvorbu českých velikánů 20. století. Nikdy se nemůžeme spokojit s tím, že jsme pro tuto hudbu a její autory udělali dost.“

Dirigentu Tomáši Netopilovi jsme položili u příležitosti vydání tohoto mimořádného alba několik otázek.

Pane dirigente, jak vnímáte pozdní díla Bohuslava Martinů – co lze podle vás na nich obdivovat a předkládat posluchačům?

Velmi mne fascinuje široká kompoziční škála, kterou Martinů v těchto různorodých skladbách pozdního období využívá. Přes barokně laděnou *Předeheru* se dále noříme do opulentního symfonického zvuku *Fresek*, kde pro navození výrazové intenzity skladatel dělí smyčcovou složku do jemných mikrosvětů, které tento plný symfonický zvuk ještě umocní. Symfonické preludium *Skála* je nezbytným dílkem pomyslné mozaiky pozdního díla Bohuslava Martinů. V závěru této skladby slyšíme přímou tematickou inspiraci příštího, již obsáhlejšího díla – *Parabol*. Poslední skladbou jsou *Rytiny*, které svou křehkostí a intimností nám otevírají další kompoziční paletu Bohuslava Martinů a zdůrazňují silně jeho mistrovství.

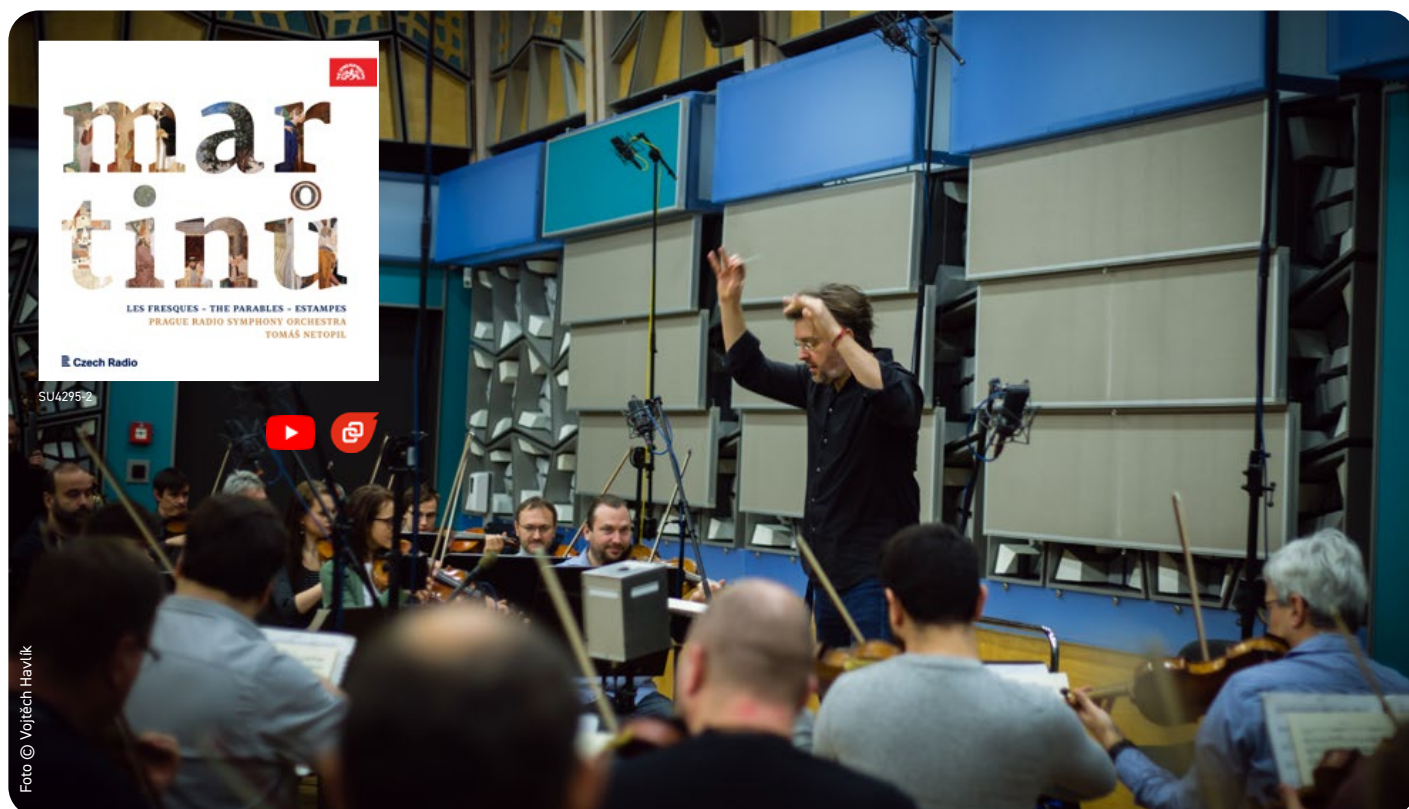
Jak probíhalo nahrávání?

Obtížná byla sama intenzita natáčení. Dílo takového rozsahu si žádá absolutní soustředění a disciplínu. Velmi náročná byla práce na symfonickém preludiu *Skála*, která je asi jedna z těch nejméně známých a která svou náročností technickou a rytmickou vyžaduje obrovské nasazení. Krásné byly při natáčení momenty, kdy hudba vykouzlí přirozený úsměv nebo viditelné potěšení na tvářích muzikantů.

Jak se Vám na nahrávce spolupracovalo se Symfonickým orchestrem Českého rozhlasu?

S tímto orchestrem pracuji už řadu let a vždy je to pro mne obrovská radost a potěšení. Obdivuji hlavně jejich obrovskou flexibilitu, nasazení, muzikalitu a kázeň, která z takového mimořádně těžkého úkolu vytvoří nádhernou vzpomínku.

Album vyšlo ve spolupráci s Českým rozhlasem a Nadací Bohuslava Martinů.

DOMINIK WOLLENWEBER: OD DĚTSTVÍ MÁM ZVUK ANGLICKÉHO ROHU V UŠÍCH!

Protože jeho otec byl hráčem na anglický roh v Bavorském státním orchestru, slyšel jeho neodolatelně krásný tón už od raného dětství. Dominik Wollenweber se však k tomuto nástroji dostal až oklikou – nejprve studoval hru na příčnou flétnu a od čtrnácti let přešel k hoboji pod vedením Hagena Wangenheima a později u Simona Denta na konzervatoři Richarda Strausse v Mnichově. První kontakty s Berlínskou filharmonií navázal jako stipendista orchestrální akademie v počátku devadesátých let, kdy studoval u Hansjörga Schellenbergera. Během této doby se stal hlavním hobojistou Symfonického orchestru mládeže Evropské unie pod vedením slavného Claudia Abbada. A to byl i dobrý předpoklad pro úspěšné absolvování konkurzu na uvolněné místo hráče na anglický roh u Berlínské filharmonie. Kromě intenzivní práce v orchestru a řady aktivit v oblasti komorní hudby vyučuje Dominik Wollenweber na Hochschule für Musik Hanns Eisler Berlin. Je otcem šesti dětí a nejráději tráví svůj volný čas s rodinou.

Dominik Wollenweber v říjnu vydal v produkci svého přítele – skvělého českého hoboisty Viléma Veverky u Supraphonu album s příznačným názvem *The Art of English Horn* – sestavené ze skladeb Johanna Sebastiana Bacha, Antonína Dvořáka, Franze Schuberta, Jeana Sibelia, Jeana Francaixe a Richarda Wagnera. Anglický roh Dominika Wollenwebera v nahrávkách zaznívá spolu s klavírem Anny Kirichenko, Collegiem Berlínských filharmoniků a věhlasnou Berlínskou filharmonií řízenou dirigentem Sirem Simonem Rattlem.

Dominiku, studoval jste hru na flétnu a později na hoboj. Proč jste se nakonec rozhodl pro anglický roh?

S příčnou flétnou jsem začal v devítileté věku. Hlavně proto, že to byla součást terapie mé vady výslovnosti, jako malý jsem značně koktal. Protože při hře na flétnu proudí vzduch nepřetržitě bez tlaku a přílišného úsilí, hodně to pomáhá. Ve čtrnácti jsem přešel k hoboji. Hlavním důvodem, proč jsem se stal hráčem na anglický roh je, že místo v Berlíně bylo mým prvním konkurzním úspěchem. Mám k tomu nástroji přirozeně zvláštní vztah také proto, že i můj otec byl hráč na anglický roh a od dětství mám jeho zvuk v uších.

Jak byste posluchačům představil své nové album, které vydáváte u Supraphonu?

Velmi mi záleží na prezentaci anglického rohu jako sólového

nástroje a na tom, aby se zbavil zařazení jako pouhý nástroj orchestru. Anglický roh má mnoho zvukových odstínů. Může znít žertovně jako v kvartetu Jeana Francaixe, je virtuózní jako v Bachově koncertu, a v dalších dílech má přirozeně také tu zamýšleně smutnou barvu. Myslím, že na rozmanitosti této nahrávky je cosi velmi zvláštního, a právě směs dramatických barev posluchače strhne. Aspoň v to doufám. Proto také nechej žádné ze skladeb, které jsem nahrál, dávat přednost. Každou z nich mám rád.

U skvělých Berlínských filharmoniků jste bez mála tři desítky let – co to pro vás znamená?

Smět být součástí orchestru, který si činí nárok být nejlepším na světě, mě po těch skoro třiceti letech naplňuje hrdoostí a radostí, a to téměř denně. Vzhledem k tomu, že můžeme pracovat samostatně, že se můžeme samostatně rozhodovat, má každý jednotlivý člen orchestru zvláštní odpovědnost, takovou, jakou hráč v jiných orchestrech, v nichž se o všem rozhoduje shora, nemá. Každý člen orchestru se cítí jako důležitá část celku a je zodpovědný za zdar našich projektů a koncertů. S energií, která se takto uvolňuje, je každodenní práce u Berlínských filharmoniků tvůrčí, intenzivní a nikdy není nudná.

Vznik alba podpořila společnost Buffet Crampon.

JAN HÁDEK: PŘI POSLECHU BRIXIHO HUDBY OCENÍTE JEHO PŘÍMOST I NITERNOST!

Hipocondria Ensemble vznikl v roce 2000 a pod uměleckým vedením houslisty Jana Hádka se věnuje poučené interpretaci hudby 17. a 18. století. Soubor absolvoval mnoho koncertních vystoupení doma i v zahraničí a již realizoval řadu nahrávek skladeb převážně českých autorů 18. století, např. Josefa Antonína Plánického, Bohuslava Matěje Černohorského, Františka Ignáce Tůmy, Jiřího Antonína Bendy či Josefa Antonína Štěpána. Hipocondria Ensemble je sebevědomým komorním tělesem, které si vybuodovalo za dvě desetiletí činnosti pevné místo mezi renomovanými soubory staré hudby v Čechách. Svoji novou nahrávku vydal loni po letních prázdninách u vydavatelství Supraphon. Jde o skladby Šimona Brixiho – *Missa ex D*, *Arietta De gloriosissima resurrectione Domini nostri Jesu Christi*, *Litaniae de venerabili sacramento*, *Alma redemptoris mater*, *Domine ad adjuvandum me festina*, *Magnificat*.

Hipocondria Ensemble s vynikajícími sólisty – sopranistkou Hanou Blažikovou a basistou Jaromírem Noskem – vrací do života zapomenutá díla Šimona Brixiho; jde o nahrávky uvedené ve světové premiéře a skladba *Magnificat* byla poprvé nahrána na dobové nástroje. Album vyšlo v ceněné supraphonské edici *Hudba Prahy 18. století*.

Pane Hádku, jak jste se seznámil s dílem Šimona Brixiho?

S hudbou Šimona Brixiho jsem se poprvé setkal jako houslista přibližně na začátku devadesátých let při provedení jeho *Magnificat D dur*.

Jak moc bylo pro vás obtížné vymyslet dramaturgii alba?

Důležitý podnět ke vzniku nahrávky vzešel od mého kamaráda Davida Krofty, se kterým se znám už od základní školy. David přišel s tím, že by rád podpořil natočení alba s nějakou pěknou a dosud nenahranou hudbou.

Vytvořit dramaturgii trvalo více než dva roky. Na začátku jsem měl představu nahrát již zmiňované *Magnificat* Šimona Brixiho a skladby jeho syna Františka Xavera. Po poradě s muzikologem Marcem Niubó

a s jeho pomocí jsem začal hledat, které skladby by byly vhodné. Po chvíli se ukázalo, že tato varianta nebude tou pravou. Pátrání pokračovalo dál, přicházely další návrhy a s nimi i jména jiných autorů, například Giovanniho Battisty Bassaniho, Antonia Lottiho a tak podobně. Ani tyto varianty se však z různých důvodů nezdály být dobré. Po nějaké době jsem se vrátil zpět k dílu Šimona Brixiho a začal zjišťovat, zda by se z malého počtu dochovaných skladeb dal vytvořit reprezentativní výběr pro nahrávku. Vybíral jsem přibližně ze dvou desítek duchovních skladeb nacházejících se na různých místech. Některé z nich jsem musel vyloučit pro nedostupnost. U dalších se při přepisování zjistilo, že se jedná o pozdější úpravy z druhé poloviny 18. století. Kvůli provedeným změnám, týkajících se vedení hlasů, instrumentace a celkového množství chyb, musely být tyto skladby rovněž z výběru vyřazeny. Nakonec pro nahrávání vykristalizovalo šest skladeb. S odstupem času musím říci, že nelituji vynaložené práce a pečlivého zvažování, neboť se podařilo vybrat skladby vskutku krásné a reprezentativní, které si zaslouží, aby znovu zněly.

Jak probíhalo nahrávání?

Nahrávání samozřejmě provázely obavy kvůli pandemii koronaviru. Hrozilo, že někdo onemocní a celý projekt se bude muset

sopranistka Hana Blažiková

Foto © Ilona Sochorová

Foto © Ilona Sochorová

přesunout na jiný termín, což by způsobilo celou řadu problémů. To, že vše proběhlo bez komplikací, považuji téměř za zázrak. Jinak bylo pro mě velkou radostí a potěšením pracovat s tolika výbornými zpěváky a instrumentalisty. Během vlastního natáčení panovala přátelská atmosféra a velmi jsem ocenil obrovské nasazení všech zúčastněných.

V čem by se dala hudba Brixioho přiblížit přirovnáním k hudbě Zelenkové?

Šimon Brixio ve své době patřil mezi velmi uznávané a často hrané autory, přestože jeho díla nevycházela tiskem. Víme, že Jan Dismas Zelenka vlastnil opisy Brixioho skladeb, a stejně tak Brixio znal Zelenkovy kompozice. Oba skladatelé byli ovlivněni italskou hudbou a těžiště

jejich tvorby tvoří převážně duchovní skladby. Stejně jako u Zelenky můžeme při poslechu Brixioho hudby ocenit jeho osobitý kompoziční styl, krásnou a bohatou melodickou invenci, přímost i niternost.

V čem vidíte přínos alba v mezinárodním kontextu?

Jsem přesvědčen, že hudba Šimona Brixioho si zaslouží pozornost a má své místo v kontextu evropské hudby 18. století. Doufám tedy, že naše nahrávka znovu oživí zájem o hudbu tohoto významného, ale zapomenutého skladatele české barokní hudby.

Nahrávka vznikla díky zásadnímu podnětu a finanční podpoře Kláry a Davida Kroftových.

Foto © Martin Kubica

SU4293-2

ROMAN VÁLEK: TŮMA SI DAL VŽDY ZÁLEŽET, ABY MELODIE PŘESNĚ VYJADŘOVALA OBSAH TEXTU

František Ignác Antonín Tůma byl jedním z českých hudebníků, kteří výrazně ovlivnili evropskou hudbu 18. století. Společně se Zelenkou a Muffatem bývá jmenován mezi nejvýznamnějšími žáky Johanna Josepha Fuxe a stejně jako Zelenka se pohyboval v nejvyšších patrech politického a společenského života své doby. Ve Vídni se těšil velikému respektu a jeho chrámová díla představovala vzor i pro mladší skladatele včetně Haydna či Mozarta.

Devatenáctiletý Tůma se roku 1723 coby teorista a gambista patrně účastnil pražské korunovace císaře Karla VI. O devatenáct let později, roku 1742, doprovodil Tůma svým Requiem in c zádušní mši za této císaře při příležitosti přenesení jeho ostatků do kapucínské hrobky ve Vídni. V té době byl kapelníkem ve službách císařovny Alžběty Kristýny, vdovy po Karlu VI. Zmíněná kompozice, jejíž obsazení velikostí odpovídalo významu události (orchestr byl doplněn o cink, dva pozouny, fagot a dvě clariny), znovu zazněla při pohřbu samotné Alžběty Kristýny roku 1750. Tůma se těšil nemalé přízni i u císařovny Marie Terezie a je možné, že Miserere in c vzniklo na její osobní objednávku. Není divu, že po čtyřech úspěšných nahrávkách z díla F. X. Richtera teď soubor Czech Ensemble Baroque zaměřil pozornost k Tůmovi. Jeho dílo si rozhodně zaslouží našeho sluchu.

U příležitosti vydání alba jsme se zeptali uměleckého vedoucího a dirigenta Czech Ensemble Baroque Romana Válka.

Jak jste se seznámil s dílem Františka Ignáce Antonína Tůmy?

Tůmovo jméno jsem měl díky tradičním názorům dlouho v šuplíku ranně klasicistních skladatelů. Při realizaci Stabat Mater, které bývalo prezentováno jako jedno z mála jeho duchovních skladeb, na mě v mezinárodní databázi hudebních pramenů RISM vypadlo hned devět verzí této chrámové formy. To podnítilo mé archeologické srdce a pak už jsem se nestačil divit.

Jeho nejvýznamnějším tvůrčím obdobím po smrti Karla VI. byla 50. léta (konkrétně 1741–1750), kdy byl kapelníkem královny vdovy po Karlu VI. ve Vídni. Jeho sloh je blízký Bachovi co do oduševnělosti

hudebních témat. Měl nekonvenční přístup k harmonii a skvělý kontrast. Napadlo mě tedy představit veřejnosti Tůmu v jeho prvním světle.

Co bylo na nahrávání Tůmova Requiem nejtěžší či překvapivé?

Musíme si uvědomit, že natáčíme a rekonstruujeme hudbu, jejímž zvukovým jádrem byly vždy chrámové varhany. Najít tedy kompromis mezi nástroji colla parte, sólisty, a sejmout věrně strukturu favoriti cora versus tutti. A to je určitě oříšek.

Čeho si na jeho díle nejvíce ceníte?

Tůma je bezkonkurenčním umělcem hudebního tématu. Dal si vždy záležet, aby melodie přesně vyjadřovala obsah textu. Vyhýbal se nastaveným klíšé, k nimž často vedla fuxovská tradice ve Vídni. Uměl využít menší hudební aparát k velkolepé hudbě.

Budete Tůmovo Requiem uvádět i koncertně?

Každý projekt - „Tůmu“ nevyjímaje - má svoji koncertní fázi, jež nutně předchází natáčením. Je otázka, jak dlouho bude trvat dramaturgům hudebních akcí získání důvěry nejen k odkazu F. I. A. Tůmy, ale také například k F. X. Richterovi - a nějaké jejich dílo si přímo objednájí. Zatím se tak vyjma skladeb Jana Dismase Zelenky bohužel moc neděje.

Nahrávka vznikla za podpory Ministerstva kultury ČR, Státního fondu kultury a města Brno.

Foto © Martin Kubica

Tereza a Roman Váلكovi

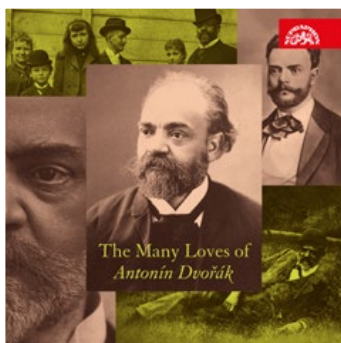
VŠECHNY LÁSKY ANTONÍNA DVOŘÁKA

Loni v září si hudební svět připomněl 180. výročí narození Antonína Dvořáka. Vydavatelství Supraphon vydalo k této příležitosti ve spolupráci s Patrickem Lambertem, dlouholetým hudebním producentem BBC Radio 3, mimořádné trojalbum nazvané *Všechny lásky Antonína Dvořáka (The Many Loves of Antonín Dvořák)*.

V bohatém výběru ze skladatelovy komorní, orchestrální a vokální tvorby účinkují vynikající interpreti, jejichž nahrávky vznikaly ve 2. polovině 20. století a v mnohém jsou stále vzorové a nepřekonané. Dvořákovi tak pomyslně gratulují dirigenti České filharmonie (Talich, Ančerl, Neumann, Bělohlávek, Sawallisch, Mackerras a řada dalších), instrumentalisté (Rostropovič, May, Suk či Panenka), pěvci (Soukupová, Beňačková, Urbanová, Blachut, Novák), sbormistři (Jan a Pavel Kühnovi), ale také Pražské, Dvořákovo, Smetanovo a Panochovo kvarteto.

Dramaturgie alba Patricka Lamberta, jenž je velkým znalcem a milovníkem české hudby, je ukotvena v několika tématech, ke kterým

měl Antonín Dvořák silný a živý vztah: Národ a domov, Slovanská duše, Příroda, Bůh a náboženství, Rodina a Humor. Kromě několika známých opusů (často ovšem v méně známých nahrávkách) posluchač objeví na albu množství nádherné Dvořákovy hudby, se kterou se nesetkáváme tak často: mj. sbory V přírodě, Písně milostné, Poetické nálady, Dechová serenáda či scény z oper Dimitrij a Jakobín. Slovy Patricka Lamberta: „*Soubor těchto tří kompaktních disků je pro všechny, kteří chtějí popřát sluchu rozmanitosti i hloubce Dvořákova odkazu. Lze o něm s jistotou říci, že je ve stejné míře oslavou 180. výročí Dvořákova narození i jedinečného bohatství archivu Supraphonu.*“

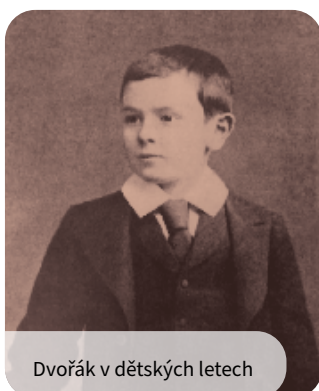
SU4302-2

PATRICK LAMBERT (1943) je britský hudební publicista a dramaturg. Od září 1968 pracoval v BBC, dlouhá léta na pozici producenta vážné hudby na Radio Three. Jako milovník a znalec české hudby – nade dveřmi jeho londýnské pracovny visela zlatá cedulka Český ráj – vytvořil nespočetné množství rozhlasových programů věnovaných jejím tvůrcům (Dvořákovi, Janáčkoví, Sukovi, Martinů) i interpretům (Talichovi, Kubelíkovi, Ančerlovi, Šejnovi atd.) V roce 1983 získal Sony Radio Award za nejlepší pořad věnovaný klasické hudbě. Je autorem mnoha textů a studií o hudbě, protagonistou odborných i popularizačních přednášek a besed. V roce 2015 vyšla jeho monografie *Martinů in His Time – The Recorded Legacy*. Dramaturgicky připravoval profilové CD Václava Talicha, Rafaela Kubelíka a Karla Ančerla pro sérii *IMG Artists Great Conductors of the 20th Century*. Svými texty doprovodil desítky kompaktních disků labelů BBC Legends, Decca, Deutsche Gramophone, Dutton, Hyperion, LSO LIVE, Mercury, Nimbus, Philips, Supraphon, Testament a Warner Classics.

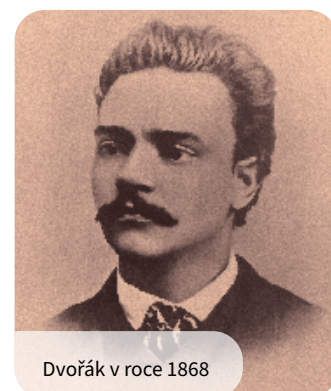
Na dvoře „Dvořákova“ domu v New Yorku. Anna Dvořáková, syn Antonín, S. Siebertová se svojí matkou, sestrou majitelky domu (sedící), Josef J. Kovařík, dcera Otilie, Antonín Dvořák (1893)

Dvořák v dětských letech

Dvořákův otec Antonín a teta Josefina Dušková

Dvořák v roce 1868

MACKERRASŮV VRCHOLNÝ DVOŘÁK POPRVÉ NA VINYLU!

Ke 180. výročí narození Antonína Dvořáka, které uplynulo vloni v září, vydal Supraphon opravdovou lahůdku pro milovníky jeho díla, ale i pro obdivovatele jedinečného odkazu dirigenta Sira Charlese Mackerrase. Poprvé vyšly na vinylovém trojalbu oceňované nahrávky Dvořákovy *Symfonie č. 8 a 9*, *Legendy* a *Slovanské tance* ve skvělém provedení České filharmonie a Symfonického orchestru hl. m. Prahy FOK, které vznikaly v letech 1999 až 2005 pod vedením nezapomenutelného Sira Charlese Mackerrase, velkého obdivovatele a propagátora české hudby, oceněného v roce 2010 medailí Artis Bohemiae Amicis.

„Ze srdce miluji Dvořákovu hudbu. Vedle Mozarta jsem ho vždy považoval za nejlepšího skladatele. Napsal symfonie, symfonické básně, opery, komorní díla, písně i velká duchovní díla, všechno... Je to prostě největší skladatel, snad kromě Mozarta,“ uvedl Sir Charles Mackerras. Nejenže miloval Dvořáka a českou hudbu, jak dokládá jeho vyznání, ale jako světový dirigent jí ve světě prokázal nedoceňitelnou službu. Hledáme-li ze všech skvělých nahrávek vrcholného symfonického Dvořáka ty nejlepší pro vydání na vinylu, zazáří mezi nimi právě snímky Mackerrasovy; s technicky bezchybným zvukem a s tak autentickou „českou“ muzikalitou a temperamentem, který

mu mohou závidět i mnozí Dvořákoví krajané... Z nahrávek je zřejmé, jak moc se mladý Mackerras stihl v Praze naučit od svého Mistra Václava Talicha. Jeho snímky Osmé a Deváté symfonie jsou strhující svou živostí, a to doslova – jde o živé koncertní nahrávky skvěle hrajících Pražských symfoniků. Vybrané *Slovanské tance* a *Legendy* (oceněné Cannes Classical Award 2003) zase dýchají noblesou a vřelým zvukem, nezaměnitelným atributem České filharmonie.

V kompletu tří vinylových desek se tak nyní ve špičkovém technickém provedení a v elegantním balení objevují skutečné skvosty dvořákovské diskografie jednoho z nejvýznamnějších světových dirigentů.

SU4301-1

PAVEL HAAS QUARTET

NAHRÁL BRAHMSE

www.pavelhaasquartet.com

Pavel Haas Quartet s jejich novou členkou Luoshou Fang (viola) koncem loňského roku nahrál nové, velmi očekávané album, které bude obsahovat **Smyčcový kvintet č. 2 G dur op. 111 a Klavírní kvintet f moll op. 34 Johanna Brahme**. Nahrávání proběhlo v pražském studiu Domovina, kde vznikly i některá předchozí alba (např. Bedřich Smetana – Smyčcový kvartet č. 1 e moll „Z mého života“ a Smyčcový kvartet č. 2 d moll / Gramophone Chamber Award 2015, BBC Music Magazine Chamber Award 2015). Podobně jako v případě titulu oceněného Gramophone Chamber Award 2018 Antonín Dvořák – Kvintety op. 81 & 97, Pavel Haas Quartet natočil nové album se speciálními hosty **Pavlem Niklem** (viola, bývalý člen PHQ) a **Borisem Giltburgem** (klavír). Nové album vyjde letos v dubnu.

Diskografie:

<https://www.supraphonline.cz/umelec/744-pavel-haas-quartet>

Foto © Lukáš Kadeřábek

REDAKCE: Vladan Drvota, Marek Šulc, Matouš Vičinský, Daniela Bálková / grafická úprava: Marek Šmidrkal

KONTAKT: SUPRAPHON a.s., Palackého 740/1, 112 99 Praha 1, tel. (+420) 221 966 604, e-mail: vladan.drvota@supraphon.cz
www.supraphon.cz • www.supraphon.com • <https://www.facebook.com/SupraphonClassics> • <http://www.youtube.com/supraphon>